

“হে প্ৰিয় সন্তান – তোমাৰ এইটো মৃত্যুৰ পিছৰ জীৱন হয় তুমি ঈশ্বৰৰ পৰা প্ৰাপ্তি লৈ আছা, তুমি বহুত ডাঙৰ লটাৰি পাইছা, এই কাৰণে অপাৰ সুখত থাকিবা ”

প্ৰশ্ন:- নিজকে কি দৰে বুজালে চিন্তা শেষ হৈ যাব? খং নাইকিয়া হৈ যাব?

উত্তৰ:- আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হয় , আমিও বাবাৰ সমান মীঠা হব লাগে। যেনেকৈ বাবাকে মীঠা বুপেৰে বুজায়, খং নকৰে। এনেকৈ আমিও মীঠা হৈ থাকিব লাগে। কজিয়া আদি নকৰিবা, কিয়নো যি ছেকেণ্ড পাৰ হৈ গল সেইবোৰ ড্ৰামাত লিপিবদ্ধ হৈ যায়। চিন্তা কিহৰ কৰিমা। এনেকৈ নিজকে বুজাব লাগে। তেতিয়া খং আতৰি যাব।

গীত এইয়াই বতৰ হয়...

ঔমশান্তি। এইটো হ’ল ঈশ্বৰীয় সন্তান সকলৰ সুখৰ গায়ন। তুমি ইমান সুখৰ গায়ন সত্যযুগতো কৰিব নোৱাৰিবা। এতিয়া তুমি খাজনা পাইছা। এইটো বহুত ডাঙৰ লটাৰি হয়। যেতিয়া লটাৰি পোৱা হয় তেতিয়া কিমান সুখি হৈ যোৱা। তুমি আকৌ এই লটাৰিৰে জন্ম জন্মান্তৰ কাৰণে স্বৰ্গ সুখ ভোগ কৰিবা। এইটো হ’ল তোমাৰ মৰজীৱা জন্ম। যি জীয়াই থাকিও মৰি নাযায়, তেওঁৰ জীৱনতোক মৰজীৱা বুলি কোৱা নহব। তেওঁৰ সুখৰ পাৰাও নুঠিব। যেতিয়ালৈকে মৰজীৱা নহব অৰ্থা বাবাক নিজৰ বুলি মানি নলয় তেতিয়া লৈকে বাবাৰ পৰা প্ৰাপ্তি নাপায়। যি জন বাবাৰ হয়, যি বাবাক স্মৰণ কৰে বাবাকে তেওঁকো স্মৰণ কৰে। তোমাৰ এতিয়া ৰাগি আছে যে আমি এতিয়া বাবাৰ পৰা প্ৰাপ্তি কৰি আছো, যাৰ বাবে ভক্তিৰ মৰ্গত হাবাথুৰি খাইছিলো। পিতাক লগ পাবলৈ কিমান উপায় কৰিছিলো। কিমান বেদ শাস্ত্ৰ , আদি পঢ়িছিলো। কিন্তু দুনিয়া খন দিনে প্ৰতি দিনে দুখী হৈয়ে আহিলে, ইয়াক তমোপ্ৰধান হব লগা আছিলেই। এইখন ববুলৰ গছ নহয় জানো। ববুল নাথৈ আহিলে কাঁইটৰ পৰা ফুল বনায় লয়। কাঁইটবোৰ বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ হয়। বহুত জোৰকৈ বিক্ৰে। এই বোৰক অনেক প্ৰকাৰৰ নাম দিয়া হৈছে। সত্যযুগত নাথাকে। পিতাই বুজায় ইয়াকে কোৱা হয় কাঁইটৰ দুনিয়া। এজনে আন জনক দুখ দি থাকে। ঘৰত এনে সন্তানো কুপুত্ৰ থাকে যে কথাই কব নালাগে। মা পিতাক দুখ দি থাকে। সকলো একেদৰে সমান নহয়। সকলোতকৈ দুখ কোনে দিয়ে? মানুহে নাজানে। বাবাই কয় এই গুৰু সকলে পৰমাত্মাৰ মহিমা কৰি দিলে। আমি হলে তেওঁৰ মহিমা কৰো। তেওঁ পৰম পূজ্য পৰম পিতা হয়। শিৱৰ চিত্ৰও বহুত ভাল হয়। কিন্তু বহুতে মানি নলয় যে শিৱ এনে জ্যোতি বিক্ৰু হয় বুলি কিয়নো তেওঁ লোকে আত্মাই পৰমাত্মা বুলি কৈ দিয়ে। আত্মা বহুত সবু হয় যি ক্ৰান্তিৰ মাজতে বহি থাকে, আকৌ পৰমাত্মা ইমান ডাঙৰ কেনেকৈ হব পাৰিব? বহুত বিদ্বান, আচাৰ্য্য লোকে বী কে ওপৰত হাঁহে যে পৰম পিতাৰ ৰূপ এনে কেনেকৈ হব পাৰে। তেওঁটো অখণ্ড জ্যোতিময় তত্ত্ব হাজাৰ সূৰ্য্যৰ সমান তেজোময় হয়। ৰাস্তবত এই কথা ভুল হয়। ইয়াৰ সত্য মহিমা বাবাই নিজে কৰিছে। তেওঁ মানুহৰ সৃষ্টিৰ বীজ ৰূপ হয়। এই সৃষ্টি এক ওলটা বৃষ হয়। সত্য যুগত, ত্ৰেতা কোনোৱে তেওঁক স্মৰণ নকৰে। মানুহৰ যেতিয়া দুখ হয় তেতিয়াহে তেওঁক স্মৰণ কৰে – হে ভগৱান, হে পৰমপিতা দয়া কৰা। সত্যযুগত ত্ৰেতা যুগত কোনোও দয়া বিছাৰোঁতা নাথাকে। সেইখন হ’ল পিতাই ৰচনা কৰা নতুন দুনিয়া। এই পিতাৰ মহিমাই অপৰম অপাৰ। জ্ঞানৰ সাগৰ, পতিত পাৱন। জ্ঞানৰ সাগৰ হয় গতিকে জ্ঞান দিয়ে। তেওঁ সত্য, চিত্ত, আনন্দ স্বৰূপ হয়। চৈতন্য হয়। জ্ঞান চৈতন্য আত্মাইহে ধাৰণা কৰে। ধৰা হওঁক আমি দেহ ত্যাগ কৰি গলো তেতিয়াও আত্মাত জ্ঞানৰ সংস্কাৰ থাকিবই। সবু ল’ৰা হলেও সেই সংস্কাৰ থাকিবই কিন্তু কৰ্ম ইন্দ্ৰিয় সবু বাবে কব নোৱাৰিব। অংগ বোৰ ডাঙৰ হলে তেতিয়া মনত পেলাই দিয়া হয়, তেতিয়া স্মৃতি লৈ আহি যায়। সবু ল’ৰায়েও শাস্ত্ৰ আদি কষ্ট কৰি লয়। এই সকলোবোৰ পিছৰ জন্মৰ সংস্কাৰ। এতিয়া বাবাই তোমাক জ্ঞানৰ বৰ্ষা দিছে। গোটেই সৃষ্টিৰ জ্ঞান তেওঁৰ ওচৰত আছে কিয়নো তেওঁ বীজ ৰূপ হয়। আমি নিজে কৰি বীজ ৰূপ বুলি কব নোৱাৰো। বীজত নিশ্চয় গছ জোপাৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান থাকিব নহয় জানো। গতিকে বাবাই নিজেই কৈছে মই হওঁ সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। এই গছ জোপাৰ বীজ ওপৰত থাকে। সেই পিতা সত্য চিত্ত আনন্দ স্বৰূপ, জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ জ্ঞান তেওঁত থাকিব। নহলে কি থাকিব? কি শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান থাকিব? সেইতো বহুতৰে মাজত আছে। পৰমাত্মাত কোনো নতুন কথা হব নহয় জানো। যি কথা কোনো বিদ্বানেও নাজানে। যি কোনো লোককে শুধা- এই সৃষ্টি ৰূপী গছ জোপাৰ উদ্ভূতি, পালনা, সংসাৰ কেনেকৈ হয়, ইয়াৰ আয়ুস কিমান, এই জোপা কেনেকৈ বৃদ্ধি হয়, একেবাৰে কোনোও বুজাব নোৱাৰে।

এক গীতাই আছে যি সকলো সৰ্ব শাস্ত্ৰমই শিৰোমণী, বাকী সকলো তাৰ ল’ৰা ছোৱালী। যেতিয়া নেকি গীতা পঢ়িলে একো বুজি নাপায় তেতিয়া হলে বাকী শাস্ত্ৰ পঢ়ি কি লাভ। প্ৰাপ্তি তথাপিও গীতাৰ পৰা পোৱা যায়। এতিয়া বাবাই তোমাক গোটেই ড্ৰামাৰ ৰহস্য বুজায়ছে। পিতা পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস (পাৰা) বুদ্ধি বনাই পাৰস নাথ বনাই। এতিয়া সকলো পাথৰ বুদ্ধি, পাথৰ নাথ হয়। কিন্তু তেওঁ লোকে নিজকে ডাঙৰ

ডাঙৰ উপাধি দি নিজকে পাৰস (পাৰা) বুদ্ধি বুলি বুজি আছে। পিতাই বুজায় মোৰ মহিমা একেবাৰে সকলোত কৈ পৃথক। মই জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ হওঁ। এনেকুৱা মহিমা তুমি দেৱী দেৱতা সকলৰো কৰিব নোৱাৰা। ভক্ত সকলে দেৱতাৰ আগত গৈ কয় আপুনি সৰ্ব গুণ সম্পন্ন। বাবাৰ একেটাই মহিমা হয়। সেইটো আমি জানো। এতিয়া আমি যদি মন্দিৰলৈ যাওঁ তেতিয়া বুদ্ধিত পূৰা জ্ঞান আছে যে এওঁ লোকে পূৰা ৪৪ জন্ম লয় চাগে। এতিয়া আমি কিমান সুখি হয়। অতীতত জানো এই চিন্তন আহিছিলে। এতিয়া তুমি বুজিলা যে আমি এতিয়া এনেকুৱা হব লাগিব। বুদ্ধিতো বহুত পৰিৱৰ্তন আহি যায়।

বাবাই সন্তানক বুজায়- নিজৰ মাজত বহুত মৰমেৰে থাকিব। কাজিয়া নকৰিব। বাবাই কেতিয়া কাকোৱে খং কৰে নেকি? বহুত মৰমীয়াল হৈ বুজনি দিয়ে। এক ছেকেণ্ড পাৰ হৈ গ'ল মানেই কোৱা হব ড্ৰামাত অভিনয় আছিলে। ইয়াৰ চিন্তা নকৰিব। এনে দৰে নিজকে বুজাব লাগে। তুমি ঈশ্বৰীৰ সন্তানো কোনো কম নহয়। এই কথা বুজি পাইছা যে ঈশ্বৰীয় সন্তান হয়, নিশ্চয় ঈশ্বৰৰ ওচৰত থাকিব। ঈশ্বৰ নিৰাকাৰ হয় গতিকে তেওঁৰ সন্তানো নিৰাকাৰ হব। সেই সন্তানে ইয়াত পোছাক ধাৰণ কৰি অভিনয় কৰে। স্বৰ্গত মানুহ দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ হয়। যদি তাৰ হিচাপ উলিয়াব লগা হয় তেতিয়া কিমান মাথা মাৰিব লগাত পৰিব। কিন্তু বুজিব পাৰিব। যে নম্বৰ অনুসৰি সময় অনুসৰি অলপ অলপ জন্ম হয় চাগে। আগতে ভাবিছিল। কুকৰ মেকুৰী হয় বুলি। এতিয়া বুদ্ধিত ৰাতি দিনৰ সমান পাৰ্থক্য আহি গ'ল। এই সকলো ধাৰণাৰ কথা। চমুকৈ বুজোৱা হয় যে এতিয়া ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ পূৰা হ'ল। এতিয়া এই ছী ছী (তমোপ্ৰধান) দেহক ত্যাগ কৰিব লাগিব। এইটো সকলৰে পুৰনি জড় জড়ীভূত, তমোপ্ৰধান দেহ হয়। ইয়াৰ পৰা মোহ আঁতৰাই দিব লাগে। পুৰণি দেহাটোক কি মনত পেলাবা? এতিয়াতো নতুন দেহক স্মৰণ কৰিবা যিটো পাবা গৈ সত্যযুগত। মুক্তিধাম হৈ সত্যযুগলৈ যাম। আমি জীৱন মুক্তি লৈ যাম আৰু সকলো মুক্তিধামলৈ গুচি যাব। ইয়াকে জয় জয়কাৰ বুলি কোৱা হব, হাহাকাৰৰ পিছতে জয় জয় কাৰ হব। ইয়াত সকলো মৰি যাব কোনোবা নহয় কোনোবা নিৰ্মিত কাৰণ হব। প্ৰাকৃতি দুৰ্যোগ হব। মাথো সাগৰে সকলো খণ্ডক শেষ কৰিব পাৰিব! সকলো শেষ হবই। বাকী ভাৰত অৰিনাশী খণ্ড থাকি যাব কিয়নো এইখন হ'ল শিৱবাবাৰ জন্ম স্থান। গতিকে এইখন হ'ল সকলোতকৈ ডাঙৰ তীৰ্থ স্থান। বাবাই সকলোৰে সদগতি কৰি দিয়ে, এই কথা কোনো মানুহ নাজানে। তেওঁ লোকে নজনাতে ড্ৰামাত লিপিবদ্ধ আছে। সেই গতিকে বাবাই তোমাক কয় সন্তান সকল তুমি একো নাজানা, মইয়ে আহি তোমাক ৰচয়তাৰ আৰু ৰচনা অথবা মনুষ্য সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ ৰহস্য সকলো (ভেদ) বুজাওঁ। যিটোক ঋষি মুনি সকলে বেঅন্ত - বেঅন্ত বুলি কৈ গল। এই কথা বুজি নলয় যে গোটেই দুনিয়া খনৰ বাবে ৫ বিকাৰ হ'ল ডাঙৰ শক্ৰ। যি ৰাৱণক ভাৰতবাসী সকলে প্ৰতি বছৰে জলাই আহিছে। তেওঁক কোনোৱে নাজানে কিয়নো তেওঁ দৈহিক বা আত্মিক নহয়। বিকাৰৰ কোনো বুপ নাথাকে। মানুহে কমলৈ আহে তেতিয়াহে গম পোৱা যায় এওঁত কাম ক্ৰোধৰ ভূত আছে। এই বিকাৰতো উত্তম, মধ্যম আৰু কনিষ্ট অৱস্থা থাকে। কাৰোবাৰ কাম বিকাৰ একেবাৰে তমোপ্ৰধান হৈ যায়, কাৰোবাৰ ৰজো ৰাগী, কাৰোৱাৰ সতো ৰাজী থাকে। কোনোবাই বাল ব্ৰহ্মচাৰীও থাকে। বুজি লয় এইয়াও এক সমস্যা হয় সম্ভালি ৰখা। সকলোতকৈ ভাল বুলি তেওঁকৈ কোৱা হব। সন্যাসী সকলৰ মাজতো বাল ব্ৰহ্মচাৰীক ভাল বুলি কয়। চৰকাৰৰ কাৰণেও ভাল হয়, সন্তান বুদ্ধি নহব। পবিত্ৰতাৰ শক্তি পোৱা যায়। এইটো হ'ল গুপ্ত কথা। সন্যাসী সকলেও পবিত্ৰ হৈ থাকে, সৰু লৰায়েও পবিত্ৰ হৈ থাকে, বানপ্ৰস্থী সকলেও পবিত্ৰ হৈ থাকে। গতিকে পবিত্ৰতাৰ শক্তি প্ৰাপ্ত কৰি থকা হৈ আহিছে। তেওঁ লোকৰ নিয়ম থাকে যে লৰা সকলৰ ইমান আয়ুসলৈকে পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগিব। তেন্তে এইয়াৰো পৰা বল পোৱা যায়। তুমি হ'ল সত্যপ্ৰধান পবিত্ৰ। এই অন্তিম জন্ম তুমি বাবাৰ ওচৰত প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা। তুমি সত্যযুগৰ প্ৰতিস্থাপক হয়। যি কৰিব তেওঁ পবিত্ৰ দুনিয়াৰ মালিক হব, ক্ৰম পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি। এইটো হ'ল ঈশ্বৰীয় পৰিয়াল। ঈশ্বৰৰ লগত আমি প্ৰতি কল্পত এবাৰ থাকো। তাৰ পিছত দৈৱী পৰিয়ালত বহুত জন্ম লৈ থাকিম। এইটো জন্মই দুৰ্লভ হয়। এই ঈশ্বৰীয় কূল উচ্চতকৈ উচ্চ হয়। ব্ৰাহ্মণ কূল সকলোতকৈ উচ্চ টিকনি হয়। একেবাৰে তলৰ কূলৰ পৰা আমি উচ্চ ব্ৰাহ্মণ কূলৰ হৈ গলো। শিৱবাবাই যেতিয়া ব্ৰহ্মাক ৰচনা কৰে তেতিয়া ব্ৰাহ্মণৰো ৰচনা কৰে। কিমান সুখ হৈ থাকে, যি বাবাৰ সেৱাত থাকে। আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হয় আৰু ঈশ্বৰৰ শ্ৰীমত মতে চলি থাকো। নিজৰ চাল চলনেৰে তেওঁ নাম উজ্জল কৰিব লাগিব। বাবাই কয় তেওঁ লোক আসুৰি গুণৰ লোক, তুমি দৈৱী গুণৰ হৈ উঠিছা। যেতিয়া তুমি সম্পূৰ্ণ হৈ যাবা তেতিয়া তোমাৰ চলন বহুত ভাল হৈ যাব। বাবাই কয় এওঁ দেৱী গুণধাৰী, ক্ৰম অনুসৰি পুৰুষাৰ্থ অনুসৰি। আসুৰি গুণ থকা সকলোও ক্ৰম অনুসৰি আছে। বাল ব্ৰহ্মচাৰীও আছে। সন্যাসী পবিত্ৰ হৈ থাকে সেই কথা বহুত ভাল হয়। বাকী তেওঁ কাৰোৱেই সদগতি কৰিব নোৱাৰে। যদি কোনো গুৰুৱে সদগতি কৰে তেতিয়া হলে লগতে লৈ গ'ল হেতেন কিন্তু নিজেই এৰি থৈ গুচি যায়। ইয়াত এই পিতাই কয় মই তোমাক লগত লৈ যাম। মই আহিছো তোমাক লগত লৈ যাবলৈ। তেওঁ লোকে লৈ নাযায়। নিজেই গৃহস্থিৰ ওচৰত জন্ম লৈ থাকে। সংস্কাৰৰ কাৰণে আকৌ সন্যাসীৰ সমোহলৈ গুচি যায়। নাম বুপ প্ৰতি জন্মতে সলনি হৈ থাকে। এই কথা তুমি এতিয়াহে জানিছা যে সত্যযুগত ইয়াৰ পুৰুষাৰ্থৰ অনুসৰি পদবী পোৱা যাব। তাত এই কথা জনা নহব যে আমি এই পদবী কেনেকৈ পালো। এই কথা এতিয়া জনিলা, যিজনে যিমান আগৰ কল্পত যিমান কৰিছিলে, এতিয়াও এনেকৈ কৰিব। সন্তানক সাক্ষাৎকাৰও কাৰোৱা হৈছে যে তাত বিয়া আদি কেনেকৈ হয়। ডাঙৰ ডাঙৰ মাটি, বাগিছা আদি হব। এতিয়া ভাৰত খনত কোটিৰ হিচাপে জন সংখ্যা আছে। তাত কিছু লাখ হিচাপত থাকিব। তাত ইমান মহলীয়া ঘৰ নাথাকে। এইবোৰ এতিয়াহে আছে মাটি নথকাৰ বাবে। তাত ইমান ঠাণ্ডা নহয়। তাত দুখৰ চিনেই নাই। গৰমো নহয়, যি নেকি পাহৰিয়া

স্থানলৈ যাব লাগিব। নামেই স্বৰ্গ হয়। এই সময়ত মানুহে কাঁইটৰ জংঘলত আছে। যিমানৈ সুখৰ ইচ্ছা ৰাখিছে সিমানৈ দুখ বাঢ়িহে গৈছে। এতিয়া বহুত দুখ হ'ব। যুদ্ধ হ'ব, তেজৰ নৈ বৈ যাব। ভাল বাবু।

এই মুৰলী সকলো সন্তানৰ আগত শুনাইছো। সন্মুখত শুনা এক নম্বৰ কথা, টেপ ৰেকৰ্ডাৰে শুনিলে দুই নম্বৰৰ কথা আৰু মুৰলী পঢ়িলে তিনি নম্বৰৰ কথা। সত্যোপধান, সত্যো আৰু ৰজো। তমো বুলি কোৱা নহ'ব। টেপৰে একেদৰে শুনিব পাৰি। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে:-

১ নিজৰ চাল চলন বা দৈৱীগুণেৰে পিতাৰ নাম উজ্জ্বল কৰা। আসুৰি অৱগুণ আঁতৰাই দিয়া।

২ এই পুৰণি জড় জড়িত দেহত মোহ নাৰাখিবা। নতুন সত্যযুগৰ দেহক স্মৰণ কৰিবা। পবিত্ৰতাৰ গুপ্ত সহায় কৰিবা।

বৰদান:- পিতাৰ প্ৰতি নিৰ্দেশ বা নিয়মৰে লাভ লৈ মৰ্য্যদা পুৰুষোত্তম হোৱা:-

কোৱা হয়- যিমানৈ নিয়ম সিমানৈই লাভ হয় এই কাৰণে অমৃতবেলাৰ পৰা যি নিয়ম দিয়া হৈছে সেই নিয়মক কেতিয়াও এৰাই নাৰাখিবা। পঢ়াত, অমৃতবেলা, সেৱা যি দৈনিক আঁচনি বনোৱা থাকে সেই মতে মন নালাগিলেও তেতিয়াও দৈনিক আঁচনিত একো বাদ নিদিবা। যেনেকৈ ভক্ত লোকে নিয়ম পালন নিশ্চয় কৰে, মন্দিৰত মন নালাগিলেও তথাপিও নিশ্চয় যাব। তোমালোক হ'লা নিয়ম বনাওঁতা (law maker), এই অনুভৱৰে সকলো নিয়ম মানি চলিবা, তেতিয়া মৰ্য্যদা পুৰুষোত্তম হৈ যাবা।

শ্লোগান:- যিজনৰ ওচৰত সন্তুষ্টতাৰ বিশেষ গুণ আছে তেওঁৰ ওচৰলৈ সৰ্ব গুণ নিজে নিজই আহি যায়।